

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **A. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 maja 2024 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt II AKa 153/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt III K 287/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt II AKa 153/23, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2023 r., sygn. akt III K 287/22, A. P. został skazany na karę 8 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone trzema kasacjami wywiedzionymi na korzyść skazanego przez jego obrońców. Każda z nich zawierała wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w trybie art. 532 k.p.k.

Adw. M. O. zaskarżonemu wyrokowi w pierwszej kolejności zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ jego na treść, a polegające na zaakceptowaniu przez sąd drugiej instancji naruszenia art. 45 ust. 1 oraz art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, a także art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 i 3 lit. b i c Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez wyznaczenie do składu sądu pierwszej instancji osoby nieuprawnionej, co w konsekwencji doprowadziło do rozpoznania sprawy przez sąd, który nie był należycie obsadzony, stanowiąc bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Ponadto zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu rażącego naruszenia procedury karnej sądu pierwszej instancji, tj. art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., oraz art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., a także nienależytym rozważeniu zarzutów podniesionych w apelacji, skutkującym naruszeniem art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. Alternatywnie podniósł również zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia art. 15 § 1 k.k. W ocenie obrońcy za wstrzymaniem orzeczenia przemawiają wskazane w zarzutach istotne uchybienia sądu odwoławczego, a także fakt, iż wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego, który boryka się z poważnymi problemami zdrowotnymi, wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zdaniem obrońcy wstrzymanie ma na celu nie tylko zapobieżenie sytuacji, w której rodzina skazanego zostanie pozbawiona głównego źródła utrzymania, ale również umożliwienie skazanemu kontynuacji leczenia, które nie będzie możliwe w warunkach zakładu penitencjarnego.

Kolejny z obrońców – adw. A. D. w złożonej kasacji podniosła zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 1 i 2

k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Złożona kasacja nie zawierała uzasadnienia w przedmiocie wniosku w trybie art. 532 k.p.k.

Natomiast adw. Ł. W. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., opisując w ich ramach szereg nieprawidłowości w toku przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Obrońca podniósł, że za wstrzymaniem wykonania orzeczenia, przemawia fakt, iż wykonanie orzeczonej kary 8 lat pozbawienia wolności spowoduje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości, której w świetle podniesionych w kasacji zarzutów dotyczących przede wszystkim bezzasadności przypisania skazanemu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., nie powinien doznać. Zdaniem obrońcy charakter zarzutów podniesionych w kasacji wskazuje na wysoki stopień prawdopodobieństwa ich uwzględnienia.

Odpowiedź na przedmiotowe kasacje złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych oraz nieuwzględnienie wniosków w trybie art. 532 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. winno mieć charakter wyjątkowy, gdyż stanowi ona odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). Z tych też względów wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją możliwe jest wówczas, gdy ranga zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia i wysoki stopień ich uprawdopodobnienia prowadzi do wniosku, że wykonywanie kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22, LEX nr 3477323). W przedmiotowej taka sytuacja nie zaistniała.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że podniesione w kasacjach obrońców skazanego zarzuty nie są tego

rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej, a więc wręcz „rzucającej się w oczy” wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego, co potwierdza również stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację. Jeden z obrońców skazanego wprawdzie podniósł zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej związany z nienależytą obsadą sądu *ad quo*, jednak wskazywane uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1pkt 2 k.p.k. Z kolei pozostałe zarzuty dotyczą wadliwości związanych z kontrolą odwoławczą i również nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ewentualnej ich skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie, na którą przedmiotowa sprawa zostanie skierowana zgodnie z kolejnością wpływu.

Co zaś tyczy się eksponowanej przez jednego z obrońców sytuacji zdrowotnej i rodzinnej skazanego, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23, LEX nr 3593204; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23, LEX nr 3651564; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20, LEX nr 3223547).

Reasumując, w ocenie Sądu Najwyższego nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., co skutkowało nieuwzględnieniem wniosków obrońców skazanego w tym zakresie. Raz jeszcze podkreślić należy, że przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie determinuje przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionych kasacji. Co więcej, nie wyklucza nawet uznania w przyszłości zarzutów postawionych w tych nadzwyczajnych środkach zaskarżenia za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22, LEX nr 3409477).

Z tych też powodów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[PGW]

[ms]